

Minister Sportu i Turystyki

BM-WRP.054.7.2025
Warszawa, dnia 28 marca 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 7315 Pani Poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie „zamiatania pod dywan” w Ministerstwie Sportu i Turystyki w latach 2021-2023 spraw dotyczących mobbingu, molestowania i wykorzystywania seksualnego zawodników i trenerów, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie pragnę podkreślić, że Minister Sportu i Turystyki jest świadomy powagi spraw dotyczących mobbingu, molestowania i wykorzystywania seksualnego zawodników i trenerów.

Mając powyższe na uwadze w MSiT została przygotowana nowelizacja ustawy o sporcie, która miała na celu m.in. wprowadzenie do porządku prawnego rozwiązań, które przyczyniłyby się do ograniczenia w polskim sporcie występowania negatywnych zachowań takich jak dyskryminacja, przemoc, czy nierówne traktowanie, w szczególności wobec kobiet. Niestety, z powodu skierowania przez Prezydenta RP nowelizacji ustawy o sporcie do Trybunału Konstytucyjnego, nie weszła ona w życie.

Niemniej jednak, te przepisy nie pozwoliłyby Ministrowi bezpośrednio na rozstrzygnięcie spraw indywidualnych w tym zakresie.

Należy wskazać, że zgodnie z nowelizacją ustawy, działające w sporcie podmioty, w tym polskie związki sportowe, zostałyby zobowiązane do wyznaczenia pełnomocnika do spraw przeciwdziałania przemocy i dyskryminacji w sporcie. Obowiązkiem zaś osób sprawujących te funkcje byłoby z kolei informowanie o podejmowanych działaniach Rzecznika ochrony praw zawodników i innych osób uczestniczących we współzawodnictwie sportowym, działającego przy Ministrze Sportu i Turystyki.

Co najistotniejsze, w powyższych okolicznościach polskie związki sportowe, poza obowiązkiem przyjęcia standardów ochrony małoletnich, o których mowa w art. 22b ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich, w myśl znowelizowanych przepisów ustawy, zostałyby zobowiązane do przyjęcia standardów ochrony zawodników i innych osób uczestniczących we współzawodnictwie sportowym wobec naruszeń zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Dodatkowo pragnę poinformować, że Ministerstwo Sportu i Turystyki nie posiada informacji dotyczących liczby indywidualnych spraw rozpoznanych w przedmiotowym zakresie w latach 2011-2015 oraz 2015-2019. W tym miejscu podkreślić należy, że w ramach nadzoru sprawowanego nad działalnością polskich związków sportowych, opisywane sprawy nie były odrębnie ewidencjonowane, gdyż zarówno w dotychczasowym, jak i obecnym stanie prawnym nie leżą one w kompetencji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Działania władz polskich związków sportowych nie mogą być ze strony Ministra Sportu i Turystyki, jako organu nadzoru, badane pod względem zasadności, czy celowości, a jedynie z uwzględnieniem kryterium ich legalności. Minister Sportu i Turystyki będąc organem administracji działa na podstawie i w granicach prawa, co oznacza, że może działać wyłącznie w formie przewidzianej w przepisach prawa oraz stosować wyłącznie środki przewidziane przez prawo.

Jak wskazywano już składając wyjaśnienia w toku przywołanej przez Panią Posłankę kontroli NIK, nadzór sprawowany przez Ministra Sportu i Turystyki nad działalnością polskich związków sportowych nie oznacza, że może on podejmować działania będące we właściwości innych organów zgodnie z przepisami szczególnymi. W sytuacji, w której działania mogące stanowić molestowanie czy wykorzystanie seksualne zawodników i trenerów, w zakresie rodzącym odpowiedzialność karną, wskazać należy, że **minister właściwy do spraw kultury fizycznej nie jest organem uprawnionym do kwalifikacji znamion czynu zabronionego**. Stosowne kompetencje posiadają przede wszystkim organy ścigania.

W przypadku indywidualnych spraw dotyczących mobbingu, molestowania, czy wykorzystania seksualnego zawodników i trenerów, a rozstrzyganych uprzednio przez organy dyscyplinarne polskich związków sportowych wskazać należy, że stosownie do art. 16 ust. 2 ustawy o sporcie, nadzorem, a zatem także i kontrolą, ministra właściwego do spraw kultury fizycznej nie są objęte decyzje dyscyplinarne i regulaminowe władz polskich związków sportowych związane z przebiegiem współzawodnictwa sportowego.

Z uwagi na powyższe, Minister nie może także kwestionować indywidualnych rozstrzygnięć organów dyscyplinarnych pzs.

Zgodnie z art. 45b ust. 1 ustawy o sporcie, odpowiedzialność dyscyplinarna w ramach polskiego związku sportowego jest realizowana na zasadach określonych w regulaminie dyscyplinarnym.

Ponadto, przepis art. 45 ust. 2 ustawy o sporcie, zastrzegł rozstrzygnięcie sporów wynikających z zaskarżenia ostatecznych decyzji dyscyplinarnych polskich związków sportowych do właściwości Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu działającego przy Polskim Komitecie Olimpijskim.

W myśl powołanych przepisów ustawy o sporcie, kontrola prawidłowości indywidualnych rozstrzygnięć zapadających w tego rodzaju sprawach, nie następuje, co do zasady w drodze postępowania administracyjnego i środka nadzoru, o którym mowa w art. 22 ustawy o sporcie, stosowanego przez Ministra Sportu i Turystyki, a poprzez działania samych

skarżących w danej sprawie, którym stosownie do etapu i stanu indywidualnej sprawy, przysługuje uprawnienie do wnoszenia odwołania, czy skargi na ewentualną bezczynność do właściwego organu polskiego związku sportowego lub zaskarżenia danej decyzji lub jej braku do Trybunału Arbitrażowego.

Z wyrazami szacunku
z up. Ministra

Piotr Borys
Sekretarz Stanu
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości: KPRM - DSP